

[Steenholdt]

Jeg finder det derfor rigtigt, at den danske regering kommer med sin vurdering af problemet forud for folkeafstemningen i Grønland den 23. februar 1982 om Grønlands fortsatte medlemskab af EF eller udmeldelse.

Besvarelse (5/2 82):

Udenrigsministeren (Kjeld Olesen):

De på indeværende tidspunkt gældende særordninger for Grønland er nærmere omtalt i svaret på spørgsmål nr. 109 fra Preben Lange.

Den særordning, som spørgeren hentyder til, har sit udgangspunkt i tiltrædelsesaktens art. 100, ifølge hvilken Fællesskabets medlemsstater indtil 31. december 1982 kan begrænse udøvelsen af fiskeri inden for en grænse på 6 sømil beregnet fra en kyststats basislinjer. I medfør af tiltrædelsesaktens art. 101 er grænsen på 6 sømil udvidet til 12 sømil for Grønlands vedkommende.

Kommissionen har fremsat forslag om en ordning, hvorefter fiskeri inden for 12 sømil indtil 1993 reserveres kyststatens fiskere. Eksisterende fiskeri fra andre medlemslande skal kunne opretholdes, men skal kunne underkastes en regulering.

Det er endvidere foreslået, at der i særlig følsomme fiskeriområder skal kunne indføres en regulering af fangstindsatsen på en måde, der tager særligt hensyn til kystfiskeriet i økonomisk svage regioner. Fiskeri inden for sådanne områder skal underkastes en licensordning, der dog ikke må forhindre medlemsstaterne i at opfiske deres kvoter.

Spm. nr. 139

Til *socialministeren* (28/1 82) af:

Agerschou (SF):

»Vil ministeren tage initiativ til at ændre bekendtgørelse nr. 274 om betaling for ophold i daginstitutioner m.v. for børn, så det bliver muligt for en kommune at ændre forældrebetalingen i nedadgående retning i løbet af et regnskabsår?«

Begrundelse

Bestemmelsen i bekendtgørelse nr. 274 om, at betalingen fastsættes af kommunalbestyrelsen for et regnskabsår ad gangen, har under tegnede hidtil opfattet som en beskyttelse af

forældre mod pludselige forhøjelser af betalingen. Imidlertid har det vist sig, at bestemmelsen også forhindrer nedsættelse af forældrebetaling – der henvises til en artikel i Vestkysten fra torsdag den 21. januar 1982, som blot er et eksempel på problemet, som flere kommuner er stødt på.

Besvarelse (2/2 82):

Socialministeren (Bent Hansen):

I socialministeriets bekendtgørelse nr. 274 af 10. juni 1981 § 2, stk. 1, er det bestemt, at betalingen for børns ophold i daginstitutioner m.v. fastsættes af kommunalbestyrelsen for et regnskabsår ad gangen på grundlag af institutionernes budgetter.

Denne bestemmelse hviler på reglen i bistandslovens § 73, stk. 4, hvorefter betalingen fastsættes for et regnskabsår ad gangen på grundlag af institutionernes budgetter. Denne regel blev indsat i bistandsloven ved lov nr. 91 af 12. marts 1980. Det er fremhævet i bemærkningerne til lovforslaget, at bestemmelsen sikrer endelig fastsættelse af den almindelige forældrebetaling (dvs. bortset fra tildelelse af fripladser) for et helt regnskabsår ad gangen på grundlag af budgettet.

På denne baggrund måtte det være nødvendigt at ændre bistandslovens § 73, såfremt der skulle skabes mulighed for at ændre forældrebetalingen, selv i nedadgående retning, i løbet af et regnskabsår.

Navnlig af hensyn til de administrative konsekvenser mener jeg ikke, at der er grundlag for på nuværende tidspunkt at tage initiativer i retning af en sådan ændring af bistandslovens § 73.

Spm. nr. 149

Til *miljøministeren* (1/2 82) af:

Bertel Haarder (V):

»Hvad er ministerens begrundelse for, at han med statsmidler har ladet et århusiansk arkitektfirma udarbejde en Christianiarapport, der ikke svarer til det oprindelige kommissorium om, »at arealerne bør anvendes på en måde, der er til gavn for Københavns befolkning«, og at ministeren under rapportudarbejdelsen ved at acceptere delrapporter har godkendt kommissorieændringen uden at underrette byplanmyndigheden, nemlig Københavns kommune?«